

РЕШЕНИЕ

№ 5500

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8164** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

АССГ е сезиран от Началник група към СДВР, отдел Пътна полиция /ПП/, с жалба срещу решение № 2755 от 12.06.2024 г. на СРС, НО, 130 с-в по анд № 16114/2023 г., с което е отменено издаденото срещу В. Н. М. Наказателно постановление /НП/ от 08.11.2021 г. С НП на М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Моли решението на СРС да бъде отменено като бъде потвърдено НП. Претендира разноси.

Ответникът, В. Н. М., моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноси.

Представителят на СГП счита касационната жалба за основателна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Административно-наказателната отговорност на М. е ангажирана на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, която правна норма съответства изцяло на словесното описание на деянието – водач на МПС, който отказва проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества.

Безспорно установено е по делото, че М. има качеството на водач на МПС по см. на

пар. 6, т. 25 от ДР на ЗДвП, като подробни мотиви за това са изложени още при първоначалното разглеждане на делото от СРС по анд № 5415/2022 г. В., това се потвърждава и от показанията на самия жалбоподател /л. 46 от а.д. 5415/2022 на СРС/, който заявява, че е влезнал в автомобила си, запалил е двигателя и е предприел маневра.

Съдът намира също и за безспорно установено обстоятелството, видно от АУАН с обвързваща доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и от отразеното в талона за медицинско изследване /л. 14 от а.д. 8313/2023 г./, подписан от М., че последният е отказал проверка с тест. Посоченото е достатъчно, за да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Това е така, тъй като разпоредбата съдържа два алтернативни способа и отказът на който и да е било от тях, при липсата на отчетен резултат, изпълва състава на нарушението. Независимо обаче чрез кое от предвидените в закона изпълнителни деяния - отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, се осъществява едно и също нарушение - това по чл. 174, ал.3 от ЗДвП, за което именно е ангажирана отговорността на М.. В този смисъл са и мотивите на ТР № 13/20.12.2021 г. на ВАС по ТД № 1/2021 г.

С оглед на изложеното и доколкото отговорността на М. е ангажирана по чл.174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, въпросът дали М. е отказал да изпълни и предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване, респ. дали фактически е могъл да го изпълни с оглед провежданите спрямо него в същия момент процесуално-следствени действия по установяване наличието на наркотични растения в апартамента му, е ирелевантен. Въпреки това, за пълнота на мотивите следва да се отбележи, че очевидно и такъв отказ е налице, доколкото видно от заявеното от М. /л. 46 от адм.д. № 5415/2022 г. на СРС/ същият е отказал тест, поради това, че употребява конопено масло, тъй като има болки и се опитва да ги облекчи. Същевременно, в протокола за разпит на свидетеля М. Ж. по наказателното производство във връзка с установените растения марихуана в апартамента, обитаван от М., Ж. е посочил, че М. е попълнил собственоръчно декларация, че не желае да даде кръвна проба в медицинско заведение.

По изложените съображения решението на СРС и допълнителното определение относно разноските, съставляващо част от решението по см. на чл. 248 ГПК съгл. трайната съдебна практика на ВКС, следва да бъдат отменени, като вместо тях НП бъде потвърдено.

Касаторът претендира юрисконсултско възнаграждение като с оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 27е от НЗПП В. М. следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в полза на бюджета на касатора – по 80 /осемдесет/ лева за всяка от съдебните инстанции, или общо 160 /сто и шестдесет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, 16-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2755 от 12.06.2024 г. ведно с определение № 3832 от 02.10.2024 г. на СРС, НО, 130 с-в, постановени по анд № 16114/2023 г., и вместо тях постановява: ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-022593 от 08.11.2021 г., с

което на В. Н. М. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца.

ОСЪЖДА В. Н. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица] направените разноски за юрисконсултско възнаграждение пред СРС и АССГ в размер общо на 160 /сто и шестдесет/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.